Isaac Asimov

Naţiunile în spaţiu [1]

[1] Titlul original: ***The Nations in Space***; Publicată prima dată în "*Gold: The Final Science Fiction Collection*", Mar 1995. În limba română a apărut în revista *Nautilus* nr. 4 /sept. 1995. Traducerea: Valentin Stoica.

După cum bine se ştie, naţiunile Gladovia şi Saronin s-au duşmănit timp de secole. În perioada Evului Mediu, fiecare a domnit asupra celeilalte în diverse rânduri şi fiecare îşi aducea cu amărăciune aminte de mâna forte a stăpânirii celeilalte. Chiar şi în secolul douăzeci, cele două naţii au făcut ce-au făcut şi au ajuns în taberele opuse ale marilor războaie care s-au desfăşurat atunci.

În secolul de pace care a urmat ultimului mare război, Gladovia şi Saronin au făcut şi ele pace. Dar s-au privit mereu una pe cealaltă cu un rictus şi o grimasă dispreţuitoare.

Însă acum era anul 2080, iar centralele solare se aflau pe orbită în jurul Pământului, colectând energia de la Soare şi retransmiţând-o sub formă de infraunde tuturor naţiunilor lumii. Acest lucru schimbase în mod drastic omenirea din multe puncte de vedere. Cu energie solară la discreţie, folosirea combustibililor fosili scăzuse, iar pericolul efectului de seră se diminuase (chiar dacă ceva exces de căldură provenind de la energia solară producea oarece poluare termică).

Cu energie din belşug şi cu un mai bun control demografic, standardele de viaţă crescuseră, rezerva de hrană se îmbunătăţise, împărţirea resurselor se făcea în mod raţional şi, în general, o eră de prosperitate şi mulţumire era în plină înflorire.

Un lucru care, cu toate acestea, nu se schimbase era antipatia gladovienilor faţă de Saronin şi dezgustul saroninezilor pentru Gladovia.

Desigur, centralele solare nu funcţionau de capul lor. În ciuda puternicei automatizări şi a folosirii intense a roboţilor, era încă important ca o mână de oameni să inspecteze periodic diferitele centrale, pentru a se asigura că totul mergea bine, că micile fragmente de materie din spaţiu ori izbucnirile neaşteptate ale vântului solar nu alterau activităţile computerelor peste capacităţile roboţilor sau ale

lor însele şi pentru a remedia chestiunile respective.

Cei aleşi pentru această sarcină trudeau din greu şi erau rotiţi cu regularitate pentru a se minimaliza efectele gravitaţiei zero prin perioade de odihnă la suprafaţa Pământului. A fost aşadar o pură coincidenţă faptul că printre Servitorii Spaţiali (cum erau ei numiţi) din vara lui 2080, figurau, doi gladovieni şi doi saroninezi. Aceşti duşmani tradiţionali au fost prinşi împreună în vâltoarea muncii lor. Iar ei şi-au îndeplinit corect îndatoririle. Însă au căutat să limiteze comunicarea dintre ei la strictul necesar şi să se abţină de la orice zâmbet ori gest călduros.

Şi iată că într-o bună zi, gladovianul mai tânăr, pe numele său Tomasz Brigon, veni la cel mai în vârstă, Hamish Mansa, cu un zâmbet larg de încântare şi îi spuse:

— Tâmpitul ăla de saroninez chiar că a făcut-o de oaie de data asta.

— Care din ei?

— Cel al cărui nume parcă ar fi un strănut. Cine poate pronunţa saronineza asta idioată? În orice caz, cu prostia specifică saroninezilor, a cuplat greşit Computerul A-5.

Mansa îl privi alarmat.

— Şi rezultatul?

— Până una-alta, niciunul. Dar de fiecare dată când densitatea vântului solar va creşte peste nivelul 13, acesta va închide jumătate dintre centrale şi va arde câteva computere.

— Şi tu ce ai făcut?

Mansa avea ochii larg deschişi.

— Nimic, spuse Brigon. Stăteam acolo şi l-am văzut ce face. Acum e totul înregistrat. Saroninezul s-a legitimat când a deschis computerul, iar atunci când centralele vor fi închise şi computerele arse, lumea va şti că a făcut-o un cretin de saroninez.

Brigon îşi întinse braţele cu desfătare şi rosti încântat:

— Se vor înfuria cu toţii şi nesuferita naţiune saronineză va fi umilită.

— Bine, spuse Mansa, dar între timp alimentarea

Pământului cu energie va fi întreruptă total şi ar fi posibil să nu se poată stabili ordinea normală de funcționare a sistemului timp de luni de zile, ori poate chiar un an sau doi.

— Timp suficient, replică Brigon, pentru ca lumea să şteargă Saroninul de pe fața Pământului, astfel încât glorioasa noastră națiune Gladovia să poată lua în stăpânire teritoriul care îi aparține de drept.

— Dar gândeşte-te puțin. Cu atâta energie dispărută dintr-o dată, lumea va fi prea preocupată să se salveze de la dezastru ca să se mai angajeze în cruciade. Vor fi colapsuri ale industriei, pericolul înfometării, ridicări ale gloatelor de deznădăjduiți, lupte pentru bruma de energie care s-ar mai obține… haos total.

— Cu atât mai rău pentru Saronin…

— Însă haosul va afecta şi Gladovia. Glorioasa noastră națiune depinde de alimentarea cu energie solară tot atât de mult ca şi Saroninul, ca şi lumea întreagă. Va fi o lume a catastrofelor în care – cine ştie – Gladovia s-ar putea să sufere mult mai mult decât Saroninul. Cine poate spune?

Brigon rămase cu gura căscată şi cu privirea dezorientată.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles. Trebuie să te duci la cel al cărui nume parcă ar fi un strănut şi să-i ceri să să mai verifice o dată lucrarea. Nu trebuie să-i spui că ştii că e ceva în neregulă. Pur şi simplu că erai acolo şi că brusc ai avut această senzație ciudată că nu e totul în ordine. Spune-i că ai un presentiment. Iar dacă găseşte cuplarea greşită şi o corectează, nu-l lua peste picior; n-ar fi recomandat. Şi fă-o repede! Pentru glorioasa națiune a Gladoviei! Şi pentru Pământ, desigur.

Brigon nu avu încotro. Făcu întocmai, iar pericolul fu evitat.

Morala:

Totdeauna oamenii se iubesc cel mai mult pe ei înşişi. Dar într-o lume atât de întrepătrunsă încât răul cuiva înseamnă

răul tuturor, cea mai bună cale să te iubeşti pe tine este să-i iubeşti şi pe toți ceilalți.